

Στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀλέξανδρου (τρισάγιο γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη)

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ καφενέ, μάτια βασιλεμένα,
Ἄπ' τὸν καπνὸ τοῦ ναργιλῆ κι ἀπὸ τοῦ λιβανιοῦ,
Νὰ ἀραδιάζεις σὲ παλιὰ χαρτιά κιτρινιασμένα,
Μαῦρα ψηφιά ψαλτάδικα, σκαλίσματα τοῦ νοῦ.

Γι' ἀνθρώπων πάθια νὰ μιᾶς, τῆς πίκρας τὸ φεγγάρι,
Τοῦ κύματος τὰ ὄνειρατα, τῆς λίμνης τὸ νερό·
Νὰ ξεμπερδέψεις προσπαθεῖς τοῦ κόσμου τὸ κουβάρι,
Μὰ ἄλλα πάθια μυστικὰ πὼς σκέφτεσαι θαρρῶ.

Σὰν ἁμαρτίας φάντασμα ὁ ἄλλος ἐαυτός σου
Σέρνει ξωπίσω του ξωθιές, στοιχειὰ κι ἀερικά·
Ὅση δὲν ἔζησες ζωὴ βαθιὰ βρυχᾶται ἐντός σου
Καὶ ποῦ νὰ τὴν ξαγορευτεῖς, γιὰ νὰ ἴβρεις γιατροειά;

Λάμα παλιὰ στὰ σωθικὰ ποῦ σ' ἔχει μακελέψει·
Καὶ στῆς Φαρμακολύτριας τὴν ἀργυρὴ ποδιά
Προσπέφτεις κάθε σούρουπο νὰ σὲ γιατροπορέψει·
Νὰ ἔταν νὰ βγεῖ, μὰ νὰ μὴ βγεῖ, ἀφοῦ γλυκοπονᾶ...

Φύγαν τὰ ρόδα τῆς χαρᾶς, μείναν τ' ἀγκάθια μόνο
Καὶ ξεψυχῆσαν οἱ ξωθιές στὰ χεῖλια τῆς πηγῆς·
Καὶ σύ, τρελέ, ποῦ λαχταρᾶς τῆς μαχαιριᾶς τὸν πόνο
Ζῆσε καὶ πέθανε μ' αὐτόν, καὶ ἴδῳ μὴν ξαναρθεῖς...